

סיפורים נפלאים פרשת ויחי

"ויקרבו ימי ישראל למות" (מז, כט)

שואל הזוהר הקדוש: מהו ויקרבו ימי ישראל למות, ימי, משמע לשון רבים, וכי כמה ימים האדם מת, הלא ביום אחד וברגע אחד אדם מת, והיה צריך להיכתב ויקרב יום ישראל למות, אלא, מתרץ הזוהר, כשרוצה הקב"ה לאסוף אליו את רוח האדם, כל אותם הימים שהתקיים האדם עלי אדמות, קרבים לפני הקב"ה ונכנסים בחשבון. אשרי חלקו של האדם, שכל ימיו קרבים לפני המלך בלא חרפה ובושה, ולא נדחה אף אחד מהם, ולפיכך נאמרה לגבי הצדיקים לשון קריבה, לפי שמתקרבים ימיהם לפני המלך בלי בושה. אוי לרשעים, שלא כתיב בהם קריבה, כי איך יתקרבו ימיהם לפני המלך, כשהם מלאים בחטאים, זו כוונת הפסוק ויקרבו ימי ישראל למות, לשון רבים, שאין מדברים כאן

על יום המיתה, אלא על קריבת הימים לפני הקב"ה לחשבון. מסופר על הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב זצ"ל, שהיה נוסע לפרקים למרחקים לצרכי ציבור, אם להכנסת כלה או למצוה אחרת. פעם נתעכב בנסיעתו זמן רב, וכאשר חזר לביתו, הקיפוהו ילדיו מכל הצדדים בשאלה, אבא, מה הבאת לנו. הוא השתמט וניסה לדחותם בקש, אך כאשר לא הרפו ממנו, והמשיכו לתבוע ממנו ביתר שאת, בצעקות ובתחנונים, נתעלף פתאום. לאחר שאשתו העירה אותו מהתעלפותו, שאלה אותו ממה התרגשת כל כך, האם נגעה ללבך כל כך בקשתם של הילדים,

שהיית צריך להתעלף, נענה רבי משה ליב ואמר, לא מפני בקשתם התעלפתי, אלא שבאותה שעה ציירתי לעצמי בדמיוני, איך יהיה כאשר אבוא לעולם הבא לאחר הדרך הרחוקה והארוכה של העולם הזה, וישאלוני מה הבאת מן הדרך הרחוקה הזו, אילו תורה ומצוות אתה נושא עמך, כמה בושה תכסה את פני, אם המטען יהיה דל או ריק. וכן מספרים על החפץ חיים זצ"ל, שהיה בעיר מולדתו ז'עטיל, הסמוכה לווילנה, אדם קל דעת שהיה יום יום מכתת רגליו מרחק כמה פרסאות מז'עטיל לווילנה, כדי לקחת מגבאי בית המדרש שם מעט

טבק להרחה, והיה חוזר את כל הדרך בו ביום. החפץ חיים, היה ממשיל מעשה זה בשיחותיו על חשבון הנפש ליום אחרון, שבוא יבוא האדם לעולם האמת, וישאלוהו מה הבאת מדרך כה רחוקה, ויתברר לו שלא הביא אלא קמצוץ טבק. עוד מספרים על ר' איצ'לה בלזר מפטרבורג, שפגש את הסבא מנובהרדוק בצעירותו, לאחר שהסבא ירד משולחן חותנו, והיה טרוד מאוד במסחרו. שאלו ר' איצ'לה, למה עזבת את הלימוד ונכנסת למסחר, השיב לו שיש לו משפחה גדולה שצריכה להתפרנס, ואם לא יצא למסחר, כיצד יחיה. השיבו ר' איצ'לה, וכיצד תמות - אין לך דאגה?!... שאלה זו פגעה כחץ בליבו של הסבא, והייתה אחד הגורמים לפרישתו מעסקיו. (אוצרות התורה)

"אל נא תקברני במצרים" (מז, כט)

פירש רש"י "אל נא תקברני במצרים", שאין מתי חוצה לארץ חיים אלא בצער גלגול מחילות. יהודי בא בימים נכנס אצל הרבי מקוצק ז"ע, וסיפר לו שהוא מכין עצמו לעלות לארץ ישראל, שכן הוא רוצה למנוע מעצמו לעתיד לבוא, לעבור את הצער של גלגול מחילות. אבוי - קרא הקוצקאי - אבוי, עד כמה אדם אוהב את גופו המלא רימה, שהוא דואג לו אפילו לימים שלאחר מותו. (בשפתי צדיקים)

סיפרה אחת מבנותיו של הרה"צ ר' אשר פריינד: כשהיית ילדה קטנה שתיתי מהכוס שבידי, ונשפך מעט מהמשקה על חולצתי - והחולצה התלכלכה. לקח אותי אבי למול המראה ושאל: מה את רואה במראה? "חולצה מלוכלכת!" ענית. אמר לי אבי "קחי סמרטוט ונקי את המראה!" ענית, "אני צריכה לנקות את החולצה, לא את המראה!" אמר לי אבי: "נכון מאוד! כך את צריכה לדעת, שבכל פעם שאת רואה דבר לא טוב אצל הזולת, את צריכה לנקות את עצמך ואת מבטך, ולא את הזולת, הזולת הוא רק המראה שמראה לך את הלכלוך שלך!!"

* * *

וכבר אמר הבעש"ט הקדוש: **"כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו" - כל הנגעים שאדם רואה בחוץ, אלו הם נגעי נפשו...**

"הכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב" (מט, יב)

חז"ל למדו מכאן שאדם צריך להראות פנים שוחקות לחברו, הכלילי מלשון חייך-לי בעיניים וזה שווה יותר מהמשקה חברו יין, ולבן שיניים מחלב, רבי יוחנן בכתובות (ק"א ע"ב) דורש, טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב, שנאמר "ולבן שיניים מחלב", אל תקרא ולבן שיניים אלא וליבון שיניים. חז"ל למדו פרק חשוב בחיים שאדם צריך להראות לחברו פנים שוחקות, שהוא אות אהבה וחיבה יותר ממשקהו

לעי"נ
הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת ויחי

הסוחר העשיר היה נבון, מצד אחד הבין שתהא זו שטות מצידו להחמיץ הזדמנות נדירה זו, מאידך גיסא. אם ייתן לו את שארית כספו, לא יהיה לו כסף להוצאות הדרך. לאחר עיון מדוקדק הגיע למסקנה שאין לוותר על ההזדמנות הנפלאה שניתנה לו להתעשר. באשר להוצאות הדרך - אמר העשיר - בלאו הכי השהייה בדרך הינה דבר זמני. קיבל על עצמו להתנהג בתקופה קצרה זו בצמצום גדול, וכאשר חשב כן עשה נתן למוכר את רוב כספו. השאיר לעצמו עשרים רובל להוצאות הדרך ההכרחיות ביותר, ובתמורה נתן לו המוכר תיבה קטנה ובה האבנים היקרות. הסוחר העשיר יצא לדרכו הביתה. כאשר היה בא למלון לחניית בניינים, לא ביקש אוכל טוב כדרך העשירים גם לא ביקש חדר מיוחד עבורו כדרכו תמיד, הוא לן ואכל עם העגלונים העניים באולם גדול ומשותף לכולם.

באחת האכסניות פגש אותו עשיר אחד ששאל אותו: "האם אין כבודו פלוני בן פלוני?" ויען לו "כן אני הוא", ויאמר לו: "א"כ, איך זה ייתכן שהינך נמצא בין העניים, הלא דרכך להימצא במקום מגורי העשירים?" ענה לו הסוחר: "הלא ידעת היטב כמה עמל ועגמת נפש אדם מוכן להוציא על רווח של מאה רובל. דע לך שאני מרוויח ע"י היותי על חיי רווחה בדרך, אלפי רובלים". ואז סיפר לו את אשר הזדמן לו ולבסוף הראה לו את האבנים היקרות שקנה. כשראה העשיר את האבנים אמר: "אמנם כן, השכל האמיתי מסכים עם מה שעשית. אבל עדיין אני מתפלא איך יכולת לקבל על עצמך תנאי חיים כה גרועים, הלא ידעת את טבען המפונק והענוג?" ענה הסוחר: "באמת מפעם לפעם תוקף אותי דיכאון גדול, אבל כאשר זה קורה לי אני פותח את התיבה ומתבונן באבנים המאירות ומיד אני מתעודד ושמוח". כך גם לומדי התורה, כאשר הם מתבוננים בייקרה של התורה ובשכר הטוב הצפון ללומדיה, הם מתעודדים ויש בכוחם להתגבר על כל הקשיים. (מורשת אבות)

"ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד" (מט, יד)

לסבול עול תורה (רש"י)
בימי צעירותו הקרה רבי שלום מבעלזא לעשן, ובמיוחד עשה זאת בעודו לומד תורה בבית המדרש.
עד שיום אחד היה עד למאורע שבגללו הזיר עצמו מעישון: רבי שלום ישב ולמד, והנה ראה כי אחד מבאי בית המדרש מתכונן לעשן את מקטרתו. מתכונן, הא כיצד? טרח הלה וניקה את המקטרת, אחר פיטם אותה בטבק, ולבסוף הצית והחל מעשן. בזמן שהאיש טיפל במקטרתו הספיק רבי שלום ללמוד דף גמרא שלם!
באותו רגע הניח רבי שלום מידו את מקטרתו שלו ואמר "אם הכלי הזה מסוגל לגרום לאדם לבטל עצמו מלימוד דף גמרא, אין הוא נכנס מעתה לפי!" אמר ועשה. ומהעת ההיא חדל לעשן. (מעשיהם של צדיקים)

חלב. קצת אכפתיות. ישנם אנשים עם מועקה בלב חייבים לעודדם ולשמחם ולדאוג להם.
מסופר על חתן צעיר לימים שהיה צדיק מאוד, ובקושי היה מדבר עם אשתו, וכל זמנו היה יושב ולומד. הכלה הצעירה הרגישה מועקה בלב ולא יכלה להמשיך לחיות כך בחיי בדידות. הכלה פנתה לרבי יהושע לייב דיסקין - השרף מבריסק זצ"ל ושטחה בפניו את צרת לבה, אמר הרב אני אדבר עם בעלך והכל יסתדר, למחרת בבוקר שלח הרב שליח לבית אותו חתן וביקשו שיבוא אליו בשעה אחת בצהריים, חתן זה רק שמע שגדול הדור רוצה להיפגש עמו התרגש עד למאוד ולא ידע את נפשו "מה הרב רוצה ממני", כך עברו שעות של התרוצצות במוחו מה הרב רוצה ממני עד שהגיע השעה המיוחלת, הלה פנה לביתו של הרב, דפק הוא בהתרגשות, הרב הכניסו ורק אמר לו שלום ולא דיבר עמו מאומה, והחתן הזה מחכה בחוסר סבלנות מה הרב רוצה ממני והשעה היא אחת ורבע, והרב לא דיבר עמו מאומה, וכך השעון מסתובב עד שהגיעה שעה אחת וחצי, וחתן זה כבר התפוצץ ושאל: רבינו, מה כבודו רצה ממני? אני לא יכול לחכות! אני מאוד במתח, השיב לו הרב: רציתי שתרגיש פשוט מה אשתך מרגישה שאינך מדבר עמה מאומה, הלה הבין את הרמז, ומאז שינה את דרכו. (מאמר אפרים)

"יששכר חמור גרם רובץ בין המשפתיים וירא

מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו

לסבל ויהי למס עובד" (מט, יד-טו)

יששכר, שהוא הסמל ללומדי התורה. הוא מטה שכמו לסבול עולה של תורה. את ההקרבה והעול של לומדי התורה, מסביר החפץ חיים במשל:

עשיר גדול סוחר באבנים טובות נסע למדינה רחוקה כדי לסחור באבנים טובות. לפני צאתו לדרך הצטייד בשלושת אלפים רובל לצורך המסחר ובעוד ארבע מאות רובל להוצאות הדרך. משהגיע למחוז חפצו רכש סחורה בכל הכסף שהיה לו ולא נותרו בידו אלא מאתיים רובל המוקצבים לנסיעה בחזרה.

כאשר ביקש לצאת לדרכו בחזרה הביתה בא אליו אחד הסוחרים והציע לו אבנים יקרות מאוד במחיר זול במיוחד. הסוחר השיב לו שכבר הוציא את כל כספו ואין באפשרותו להיענות להצעה המפתה. הפציר בו המוכר וביקשו לשלם הפחות יאות לראות את האבנים ואז יבין שאין כמותן בכל העולם. כאשר הראה לו את הסחורה, נוכח הסוחר לדעת כי לפניו הזדמנות יוצאת מן הכלל. שווי האבנים הללו הגיע לסך של כמה אלפי רובל. עקב עלילות שקר שהוציאו עליו, נאלץ המוכר להיפטר במהירות מהסחורה שלו, לפני שיחרימו את כל רכושו ונתרצה למוכרן במחיר מוזל מאוד.